

Дебатът за
Божеството
Божествеността
на Исус Христос

Торстен Маклер

Божествеността на Исус Христос

Един въпрос минава през цялата деноминация на адвентистите от седмия ден:

Как Исус е Бог?

Може би си мислите: „Очевидно Той е такъв. Тогава защо се води дебат?“

Деноминацията на адвентистите от седмия ден започва като нетринитарно движение и едва постепенно в продължение на почти век учението за триединството става нормативно. И все пак в последно време то се оспорва все повече и повече в адвентната църква.

Пионерите на адвентизма от седмия ден вярвали в пълната божественост на Христос и Неговото съществуване като Божи Син, преди да бъде роден от Мария. За тях не е била необходима тринитарна вяра, както не е необходима и за днешните вярващи в Отец и Сина, защото разликата в мнението не е дали Христос е Бог, а как Исус е Бог. Божествен ли е, защото по своята същност притежава всички божествени качества (като е част от Божеството), или е напълно божествен, защото е наследил божествеността от Бог, Своя Отец във вечността?

Общи възражения

Тринитаристите обаче не приемат логиката на наследената божественост на ранните пионери и днешните вярващи в Отец и

Сина и следователно са склонни да заявяват, че отричането на Триединството е равносилно на отричане божествеността на Христос.

Друг аргумент гласи следното: „Бог е любов“ (1 Йоан 4:8). За да бъде любовта любов, тя трябва да има начин да бъде изразена. Любовта не може да бъде любов, ако няма обект, чрез който тя да бъде показана. Следователно Бог трябва да бъде повече от една личност.

Вярно ли е? Библията определя ли любовта по този начин?

Също така, обсъждането на този въпрос пречи ли на нашата работа да провъзгласяваме Трите ангелски вести, както се твърди от време на време? Вестите на Трите ангела са за промяна на характера, така че, ние ще изследваме това...

Можем ли да намерим отговор на въпроса: Как Исус е Бог? Как се различаваме по метода за измерване на божествеността? Дава ли ни Бог улики за това как трябва да се прави това?

А как Сатана мисли по този въпрос?

Тринитаристите правят следните две (опростени) стъпки:

а) Показват, че думите, използвани за Бог, имат плуралистичен характер за тях. На тази основа се задава въпросът: кои тогава са членовете на Божеството?

б) Това се определя чрез събиране на всички стихове от Библията, които говорят за божествени характеристики, и след това сортирането им към тези, които

Библията нарича Бог. Тези, които **притежават всички характеристики**, се считат за част от Божеството. Това са Бог Отец, Синът и Духът. Лесно, нали?

Вярващите в Отец и Сина правят следните две (също опростени) стъпки:

а) Фил. 2:6 гласи, че Христос е равен на Бог. Тогава няма нужда да се съмняваме или да доказваме това. Въпросът обаче е по какъв начин Той равен.

б) Равенството на Христовата божественост се определя от отношението на Христос спрямо Бог Отец. За вярващите в Отец и Сина именно тази характеристика определя как Христос е божествен. Например:

Всичко Ми е предадено от Моя Отец... (Матей 11:27)

Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; (Йоан 5:26)

В обобщение: Вярващият в Триединството приема божествеността на Христос, защото Той по своята същност **притежава от Само себе Си** всички божествени качества. Проявата на божествените Му сили установява кой е Той. Вярващият в Отец и Сина приема божествеността на Христос поради наследството чрез истинско и реално отношение, което Христос има с Бога. Посочването на това отношение установява кой е Той.

А какво да кажем за Сатана и божествеността?

Какво мисли Сатана за божествеността? Той искал да бъде като Бог, така че трябва да е имал представа за това. Как я е измервал?

Това, което той най-много искал да има, е Божията сила и позицията на създател и такъв, който взима решенията. Той искал да бъде или да притежава всичко, което било външна проява на Бога, но не и Неговия характер. Той смятал, че характерът е **нещо, което по своята същност произлиза от самата личност**, ако тя е праведна, и решенията ѝ щели да бъдат справедливи. Луцифер възприема своята мъдрост като нещо, което притежава по своята същност, а не като дар от Бога; смятал, че има живот в себе си и затова всяка релационна зависимост от Бога е излишна.

Когато се приближил към Христос в пустинята, за да Го изкуши да покаже Своята божественост, какво поискал в знак на това?

„Ако си Божият Син заповядай на тези камъни да станат хляб.“ (Мат. 4:3)

Поискал **външна демонстрация на сила**. Какво поставил под съмнение? **Връзката и подчинението на Христос** спрямо Бога. „Ако си ... покажи го.“ Но какво направил Христос? Той казал: „Писано е...“ В какво положил Своето доверие Христос? Не в проява на мощ, а в това, което Му било казано по-рано:

„Това е моят Възлюбен Син, в Когото е Моето благоволе-

ние.“ (Мат. 3:17)

Христос не прави нищо от Себе Си:

Защото Аз не говорих от Себе Си, а Отец, който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря. И зная, че Неговата заповед е вечен живот. И така, това, което говоря, го говоря така, както Ми е казал Отец. (Йоан 12:49-50)

Сатана бил поставил под съмнение думите на Отец, но Христос се доверил на тях - силата на Христос била в Неговата сигурност и вяра във връзката Му с Бога. Той вярвал в тези думи и по този начин преодолял изкушението на Сатана.

Отхвърлянето на наследствения принцип се е състояло в началото на Великата борба, още преди Земята да е била създадена:

„Те [падналите ангели] бяха започнали да се превъзнасят и забравиха, че красотата на личността и характера им идва от Господ Исус. Този факт ангелите [падналите] щяха да скрият, че Христос беше единородният Божий Син; и те започнаха да смятат, че не трябва да се съветват с Христос.“ (Писмо 42, 1910 г., Параграф 3)

Целта на падналите ангели е да се борят срещу връзката на Христос с Неговия Баща. Те искат силата Му, за да могат да я показват, когато пожелаят. Но те не желаят да приемат тази сила от

някой или да носят отговорност пред него.

Какво казал Сатана относно плодовете на познанието на доброто и злото, когато се приближил до Ева?

Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. (Битие 3:5)

Сатана насочил Ева да мисли за плодовете по определен начин. Как е започнала да ги възприема?

И жената видя, че дървото беше добро за храна [на външен вид] и че беше приятно за очите [отново], дърво желателно, за да дава знание [придобиване на специална стойност от желания предмет, познаване доброто и злото и независима способност за тяхната преценка], и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде. (Битие 3:6)

Такова преценяване по външност и желанието да се сдобием със специалните качества на дадени предмети, като започваме да вземаме решения независимо от Бога, е „подаръкът“, който сме получили от Сатана; то е част от нашата грешна човешка природа. Ева можела да го отхвърли, но за съжаление, събитията не се развили по този начин.

„Библейското учение за Бог е единственото учение, което е безопасно за следване от хората. Ние трябва да регу-

лираме нашата вяра според простото: „Така казва Господ“. Ако бъде въведено в ежедневието, знанието за Бога, което Той желае да добием от Неговото Слово, ще направи мъжете и жените силни в противопоставянето им на злото и в годността им да представят Бога.“ (Ръкопис 132, 1903 г., Параграф 36)

Как Бог иска да гледаме на Него отвъд знанието за Него, което предоставя само аспект, който е от спасително значение? Обърнете внимание на урока, който Той дал на Илия:

Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението — огън, но ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня — звук като от тих повей. (3 Царе 19:11-12)

Тук Бог първо показва нашите външни очаквания, а след това и начина по който ни посреща в естествените (падналите) ни възприятия за Него. С такива очи Той е възприеман като Един, Който е силен и Който може да ни спаси. Той ни дава това, което очакваме, но го прави, за да можем след това да разгледаме аспектите, които са наистина

решаващи: произнасянето (прошепването) на Неговите думи и Неговия характер.

Окончателно заключение

Нашето желание е всички да се замислим за рамката, в която действваме. Всички имаме причини да вярваме в това, което вярваме. Но ако тази рамка не е правилна (дори и несъзнателно да я приемаме за вярна), не би ли било добра идея да се преосмисли и коригира, ако е необходимо?

„Няма оправдание за никого в заемането на позицията, че няма повече истина, която да бъде разкрита и че всички наши тълкувания на Писанието са безпогрешни. Фактът, че някои доктрини са поддържани като истина в продължение на много години от нашия народ, не е доказателство, че идеите ни са безпогрешни. Изминалото време няма да превърне заблудата в истина и истината може да си позволи да бъде честна. Нито една истинска доктрина няма да загуби нищо при внимателно изследване.“ (Ривю енд Херълд, 20-ти декември 1892 г.)

На нас ни изглежда, че Бог не иска да Го намерим чрез отразяване на начина, по който Сатана мисли за божествеността - измерва способностите и качествата чрез външно наблюдение. Но тъй като това е начинът, по който Го търсим, Той се разкрива

така, за да се срещне с падналата ни природа - и след това ни води към Неговия начин да гледаме на това кой (и какъв) е Той в действителност. Смятаме, че чрез установяването на истината за родения Син, открита на пионерите на нашето движение, Той е искал да ни насочи по правилния път и да не се заклецваме във външната проява на Неговата сила. Не трябваше ли да бъдем третият Илия? Да. Как? Чрез познаване на Бог не посредством силата, която Той проявява, а чрез тихия и тънък глас на характера Му. Защо? Познаването на името (характера) на Бога носи в себе си благословение:

А Яков го попита, като каза: Моля те, кажи ми името си. А той каза: Защо питаш за името ми? И го благослови там. (Битие 32:29)

Какви характеристики са включени в името на Господ?

И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог **състрадателен и милостив, дълготърпелив и много-милостив**, и истинен, който **пази милост** за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава [евр. посещава, наблюдава] беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение.

(Изход 34:5-7)

Какъв желаете да бъде Бог? Как Го измервате (съдите) в часа на Неговия съд? Тези неща имат значение, защото, в каквото Бог се вглеждаме, в това ще се превърнем и ние:

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Коринтяни 3:18)

Успявате ли да видите **базирания на отношенията** аспект в това как се осъществява преобразяването по подобие на Божия характер? Необходима ли е видима външна проява на любов, за да бъде любовта истинска? Не. И определено е необходимо да разберем това. Не е ли това и причината Бог да благослови Сина Си с „**всичко**“?

Някой може да каже, Христос е показал **връзката** си с Отец и **подчинението** Си към Него тук на земята заради нас, като част от спасителния план. Защото можем да се спасим само като приемем тази връзка и се покорим на Бога.

Макар да е вярно, че и без двете не можем да се спасим, ако тази концепция е била показана само тук на земята като решение на проблема с греха, защо е трябвало да бъде неоткрита за ангелите преди грехопадението на човека? Нима не би било по-добре, ако те познаваха тази концепция, за да не възниква проблемът с греха?

Истината е, че Бог не е скрил това от тях. Всъщност всичко в цялата вселена се гради върху този принцип на взаимоотношения и подчинение на Бога - дори без проблемът с греха да е налице изобщо. Този принцип се поддържа в рождението и наследството на Божия Син, Когото Отец представил пред цялата вселена като достоен за поклонение.

С тези думи е изразен великият принцип, който е **закон на живота за всемира**. Христос получи **всичко** от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове **чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички** чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. {Копнежът на вековете, Гл 1, Параграф 6}

„... за нас има само един Бог — Отец, **от Когото е всичко**, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, **чрез Когото е всичко**, и ние чрез Него. (1 Коринтяни 8:6)

„Именно с цел да даде на човека свършено представяне на **Божия характер**, Исус дойде на нашата земя.“ (Ежедневен бюлетин на Генералната конференция, 6-ти март 1899 г.)

Смятаме, че правилното виждане за Бог е съществена част от прогласяването на вестите на Трите ангела. „Бойте се от Бога“ са първите думи в тях.

Кой Бог?

За повече информация и изследвания върху темата Отец & Син, моля, посетете ни на www.maranathamedia.bg или гледайте поредицата Теос по YouTube:

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL82cfKhkjBKlANc4NjFEGrmWFTp85GM6>

Един въпрос минава през цялата деноминация на адвентистите от седмия ден:

Как Исус е Бог?

Може би си мислите: „Очевидно Той е такъв. Тогава защо се води дебат?“

Деноминацията на адвентистите от седмия ден започва като нетринитарно движение и едва постепенно в продължение на почти век учението за триединството става нормативно. И все пак в последно време то се оспорва все повече и повече в адвентната църква.

Как всъщност ни се изявява Бог и как иска да разбираме същността на Сина Му.